

УДК 159.9.07

СУЧАСНИЙ ТАНЕЦЬ ЯК ЗАСІБ ГАРМОНІЗАЦІЇ КОМУНІКАТИВНОЇ СФЕРИ ОСОБИСТОСТІ

Студ. О.І. Вазіанова, гр. БПТ-15

Науковий керівник доц. Р.В. Кириченко

Київський національний університет технологій та дизайну

Мета і завдання. Розкриття психологічних особливостей впливу танцю на розвиток комунікативної культури особистості. Порівняння комунікативних умінь студентів, вміння налагоджувати стосунки із оточуючими та працювати у колективі, відносно того, чи займалися вони сольними танцями, колективними або не займалися танцями взагалі.

Об'єктом дослідження є танець як просторово-часовий інтегрований вид мистецтва, в якому художні образи створюються за допомогою естетично значущих, музично організованих, ритмічно змінюваних рухів людського тіла. **Предметом** – розвиток комунікативних умінь за допомогою хореографії.

Методи і засоби дослідження. Щоб розкрити особливості переосмислення сутності й призначення людини через мистецтво танцю, було використано такі методи дослідження як аналіз психолого-педагогічної літератури, спостереження, бесіди та власноруч розроблене анкетування.

Наукова новизна та практичне значення отриманих результатів. Отримані дані можуть бути використані педагогами та батьками у вихованні дітей, з метою їх подальшого розвитку із навичками співпраці. Вперше застосувалася танцювальна техніка, як засіб передачі іншій людині навичок саморозуміння, та як засіб передачі людині інформації про її внутрішній світ, розкриття її первісних мотивів і бажань.

Результати дослідження. На різних етапах свого розвитку людство постійно зверталося до танцю як до універсального засобу виховання тіла і душі людини – засобу гармонізації виховання особистості. Впливаючи на розвиток емоційної сфери особистості, удосконалюючи тіло людини фізично, виховуючи через музику духовно, хореографія допомагає набутти впевненості у власних силах, дає поштовх до самовдосконалення, до постійного розвитку [2].

Серед усіх художніх засобів танець вирізняється тим, що він є складним видом мистецтва, який інтегрує у собі: художній рух (кінестетику, міміку й пантоміміку); музику (вокальний та інструментальний; мелодичний і ритмічний супровід); елементи образотворчого мистецтва (композиція, орнаментальний малюнок танцю, костюми, маски, декорації) та театралізації (розподіл танцювальних партій; сюжетна лінія й драматургія тощо).

Танець дозволяє створити комфортне навчальне і комунікативне середовище, адже його структура й чіткий малюнок формують зовнішні опори для поведінки людини. Створюючи емоційну рівновагу в групі, танець заспокоює, «збирає» виконавців, полегшує налагодження стосунків між ними. У процесі танцю виконавці, хоча й імпровізують під музику, виявляючи в пластичних рухах свої фантазії й почуття, але все ж підпорядковуються чіткій ритмічній і композиційній структурі танцю, яка організовує їх, уможлиблює розуміння комунікативних сенсів.

В умовах спільної навчальної діяльності студент опановує знання, способи та засоби діяння, культурні зразки поведінки (етикету, тактовності, поваги до іншої людини тощо), набуває вміння будувати свої відносини з оточенням, розвиває моральні і комунікативні якості та вміння – складові комунікативної культури особистості. [3].

Сучасний танець – це своєрідне шоу, потужний номер будь-якої концертної програми. У мистецтвознавстві сучасний танець розглядають як вид сценічного мистецтва, що презентує певну сюжетну танцювальну мініатюру здебільшого розважального змісту, для якого характерні ритмопластичні лаконічні засоби виразності, драматургічна завершеність, ідейність. Зазвичай – це стилізований танцювальний номер з наскрізним сюжетом та елементами різновидових танцювальних рухів.

Хореографічне мистецтво є способом пізнання цінностей буття, отже, спонукає особистість дивитися на світ ціннісними категоріями. Унікальність хореографії в тому, що вона передбачає світосприйняття як думкою, так і переживанням цієї думки. Отже, учасники танцювального колективу мають спроможність занурюватися у певні рольові ситуації в житті. Це своєрідний спосіб комунікації зі світом, який передбачає не стільки логічні переконання, скільки розширення реального життєвого досвіду через ціннісне ставлення до світу [1].

Не випадково, Зигмунд Фрейд вважав, що, вивчаючи тілесне самовираження людини («Я»), можна зрозуміти її психічний стан та підсвідомі процеси («Воно»).

Це дає нам підстави вважати, що тіло і дух, танець і формування характеру є невід'ємними складовими людини в цілому, тому, дуже вагомим є фізичне виховання дитини з ранніх літ.

Важливим є не просто творчий розвиток особистості, а виявлення і розкриття її неповторності та унікальності, становлення її як яскравої творчої індивідуальності, що сприяє самоідентифікації, оцінки власних даних та можливостей, а разом із тим створює конкурентне середовище, де все залежить не від обставин, чи інших людей, де все залежить тільки від тебе, твоєї завзятості та самовіддачі танцювальній справі.

Для того, щоб визначити специфіку реалізації комунікативних можливостей танцювального мистецтва, ми провели анкетування серед студентів КНУТД факультету індустрії моди, в якому взяли участь 30 студентів і виявили, що:

- 90,9% - опитуваних займалися танцями, та відповідно:
- 10% студентів займалися сольними видами танцю, з них 40% легко працювати у команді, а 60% - непросто.
- 90% студентів займалися колективними видами танцю, з них 50% легко працювати у команді, 50% приходить непросто;
- 9,1% - ніколи не займалися танцями, з них 15% легко працювати у команді, 60% - непросто, а іншим 25% це дається важко.

Висновки. З проведеного дослідження ми наочно бачимо, що наявність у житті людини танцю впливає на розвиток комунікативних умінь студента та подальшу здатність роботи в команді. Танець розвиває глибоко вкорінену в людині гармонію соціального взаєморозуміння.

Ключові слова: сучасний танець, творча індивідуальність, комунікативні уміння особистості.

ЛІТЕРАТУРА

1. Богоявленская Д. Психология творческих способностей: учеб.пособ./ Д. Богоявленская. – М.: Академия, 2002. – 320 с.
2. Голдрич О.С. Методика викладання хореографії: навч. посіб. / О.С.Голдрич.– Львів: «Сполом», 2006. – 84 с.
3. Кириченко Р.В. Розвиток комунікативних умінь у студентів./ Р.В. Кириченко // Вісник. Збірник наукових статей Київського міжнародного університету. Серія: Психологічні науки. Випуск 12. – Київ: КиМУ, 2008 р. – С. 95-109.